

Sygn. akt V CSK 439/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Z. B.

przeciwko [...] Spółdzielni [...] w J.

o uchylenie i ustalenie nieważności uchwał,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku.

Zatem zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego istotne zagadnienie prawne, jeżeli miałoby stanowić przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania po myśli art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinno występować w rozpoznawanej sprawie (por. postanowienia: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ. oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.), w niniejszej zaś sprawie podstawą rozstrzygnięcia był art. 24 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 – Prawo spółdzielcze, w którym jako dopuszczalną przesłankę wykluczenia ze spółdzielni przewidziano kwalifikowaną postać winy. Na podstawie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny w [...] uznał, że postanowienia statutu pozwanej wprowadzone w 2010 r. nie mogą stanowić podstawy oceny wcześniejszego zachowania powódki. Kwestia zgodności tych zmian statutu z art. 24 § 2 Prawa spółdzielczego nie ma zatem w sprawie znaczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

[aw]